

Nr 192.

Av herr **Vennerström**, om skrivelse till Kungl. Maj:t
angående beredande åt vissa arrendatorer m. fl. av
utsträckt rätt till jakt och fiske för husbehov.

Vid 1919 års lagtima riksdag motionerade jag om en undersökning, huruvida och i vad mån utsträckt rätt till jakt och fiske för husbehov måtte, utan skada för rationell jakt- och fiskevård, kunna beredas arrendatorer, torpare och deras vederlikar. Till stöd för detta yrkande anfördes, att jordägarnas rätt att låta jakträtten vara beroende av särskilda avtal mellan ägare och brukare i regel har brukats så, att den förre i arrendekontraktet förbjudit den senare all jakträtt å den arrenderade marken. I kontraktet mellan ett stort norrländskt bolag och dess arrendatorer finnes en paragraf av denna lydelse: »All jakträtt förbehålles jordägaren ensam, och vare arrendatorn skyldig att till jordägarens tjänstemän anmäla, då jakt där obehörigen utövas». Dylika kontraktsbestämmelser torde vara regel. Då bolagen äga en tredjedel av Norrland, monopoliseras sålunda jakträtten i mycket avsevärd grad åt bolagen och dess tjänstemän. Även arrendatorernas rätt till fiske är mycket begränsad. Jakt och fiske äro ofta för arrendatorerna ett outhärligt näringsfång. Särskilt under nödtider. För de fattiga arrendatorerna är det tillskott till livsuppehållet, som hämtas ur jakt och fiske, mycket betydelsefullt. För bolagstjänstemän och bolagsdisponenter är jakten och fisket hnvudsakligen en nöjessak. Därför borde begränsningen av arrendatorernas och med dem likställdas rätt till jakt och fiske kunna betydligt lättas.

Motionen vann understöd av jordbruksutskottets majoritet. Utskottet fann för sin del frågan om beredande åt arrendatorer, torpare och deras vederlikar av utsträckt rätt till jakt och fiske för husbehov behjärtansvärd. Utskottet ansåg det vara av icke obetydlig vikt för dessa personers uppehälle att äga lagbestämd rätt till jakt och fiske för husbehov.

Med hänsyn till en rationell jakt- och fiskevård ansåg sig dock utskottet böra begränsa motionens giltighet till arrendatorer, torpare och vederlikar i Norrland och Dalarna. Med dessa landsdelars stora vidder torde icke där en utsträckning av jakt- och fiskerätten i enlighet med motionens syfte innebära någon fara för en rationell jakt- och fiskevård. I de sydligare mera tätbefolkade delarna av landet syntes däremot en vidgad jakt- och fiskerätt enligt utskottets mening utgöra ett bestämt hinder för en rationell jakt- och fiskevård.

Mot utskottets yrkande och motivering anmälades reservation av en del högermän från första kammaren. Andra kammaren följde utskotts-majoriteten, första kammaren följde reservanterna. Förslaget föll alltså. Tiden borde nu vara inne för ett bifallande.

På grund av vad som anförts hemställes,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta utreda, huruvida och i vad mån utsträckt rätt till jakt och fiske för husbehov må, utan skada för en rationell jakt- och fiskevård, kunna beredas arrendatorer, torpare och deras vederlikar i Norrland och Dalarna samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 22 januari 1920

Ivar Vennerström.

Häri instämma:

H. Hansson
i Rättvik.

Ernst Hage.

C. O. Johansson.
